

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519380528/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

til sig. De gik spadserende paa Vejen hist. Jeg kendte slet ikke min Barndoms Legesøster; hun var nu voxen, en stor og majestætisk Skabning, i sin Ungdoms fulde Flor, og dertil standsmæssig klædt; men hun kjendte mig, og hendes Rødmen viste, at hun ofte maatte have tænkt paa mig. Hvad skal jeg sige Dem, min Herre? De kan selv gjætte det: inden de fire Ugers Forløb conjungerede vi Amo* igjennem alle tempora. Vi begyndte med Præteritum – Fjællebroen, Blomsterkrandsene, Kirsebærrene o.s.v., formerede deraf et himmelskjønt Præsens, og standsede først ved Futurum, da den gamle Baron *Beibone de Charost* overraskede os i Participio** med Mund og Barm ved Barm."

"Han lod, som om han Intet havde seet, og kaldte paa mig. Jeg fulgte ham i ængstelig Forventning. Først i Stadsestuens mellem mine Forfædres Billeder standsede han, og vendte sig mod mig. „*Louis Beibone de Charost!*“ sagde han: „Du kan ikke ægte Skyttens Datter, og Du *maa* ikke forføre en uskyldig Pige! Gaae, lad din Hest sadle, og rid strax tilbage til din Garnison!“ – Jeg adlød – jeg kyste hans Haand, og forlod Rougemont, uden at have taget Afsked med *Annette*."

"Revolutionen tog sin Begyndelse. Kort efter min Tilbagekomst til *Rouen* blev Notablerne sammenkaldte. De kjender vist saameget til hiin frygtelige Begivenhed, at jeg i min Fortælling kan indskrænke mig til det, som umiddelbart vedkommer min egen Skjæbne. Mit Regiment, der talte lutter gammeladelige, ægte royalistiske Officierer, blev opløst. Jeg drog hjem: *Annette* var ikke mere i Rougemont; min Fader havde forlængst skaffet hende en meget fordeelagtig Høvmesterindeplads i Arras. – Urolighederne tiltog; Emigrationen var allerede i fuld Gang. Mange Adelsmænd kom paa deres Udvandring til Rougemont, og raadede min Fader at følge Strømmen. Men han var ikke til at overtale; han ansaae Uvejret for en blot forbigaaende Byge; han ahnede ikke, at det var en Landtorden, hvis Rædsler og Ødelæggelser skulde strække sig over den halve Verden. Et pludseligt Lynglint aabnede hans Øjne; men kun for at vise ham den Afgrund, det nu var for silde at undflye."

En Morgen vækkede Man mig med den Tidende: at Gaarden var

* Jeg elsker.

** Elskende.

Stakkels Louis!

omringet af Bønder og Andre, der saae ud som Kjøbstædpøbel. Jeg kastede mig i Klæderne, greb mine Pistoler og min Kaarde, og ilede ned. Min Fader mødte mig ubevæbnet i Vestibulen. „Læg dine Vaaben bort, *Louis!*“ sagde han, „her kan intet Forsvar finde Sted; vi maae tale os tilrette!“ Jeg fulgte ham ud paa Trappen, mod hvilken Oprørshoben trængte frem, under Sang og Skraal; vi bemærkede i den flere af vore egne Bønder. „Børn!“ sagde min Fader, mildt og roligt, „hvad ville I?“ „Dit aristokratiske Blod!“ lød en Stemme midt inde fra Flokken. „Mit Blod“ svarte han „har jeg offret mit Fødeiland i mine stærke Dage; nu er jeg en Invalid; ville I have mine forskudte Lemmer, saa tag dem; men skaan min Søn!“ Oprørerne begyndte at skamme sig, de Forreste trængte lidt tilbage, da lød atter hiin Røst: „Ned med Tyrannen!“ „*Lebon!*“ raabte min Fader, „var jeg en Tyran, da jeg eftergav jeres Fader alle hans Restancer? og da jeg laante ham Sædekorn, som jeg aldrig har krævet tilbage?“ „Det er sandt han siger!“ lød en anden Stemme; „han har aldrig været os en streng Husbond.“ „Hvishvas, Nonsens!“ skreg *Lebon*, „Alle de Adeliges Dyder ere kun glimrende Laster!“ Et vildt Bifaldsbrøl fulgte dette Indfald. „Gjør nu kort Proccs!“ lød det igjen, „stød ham ned! han spiller under Dække med *Capet* og den østerrigske Tæve.“* „Lad saa Loven slaac ham!“ sagde en Anden; „lad os føre ham og hans Hvalp til Arras! der er flere af den Ulveyngel!“ Dette Raad blev eenstemmigen antaget: en Deel omringede os, og førte os bort; en anden trængte ind i Huset, og udplyndrede det. – Paa Vejen til Arras vare vi ofte i Fare for at blive myrædede; men den, som havde raadet at fængsle os, og i hvem vi gjenkendte een af min Faders forrige Tjenere, gik bestandig nær ved os, og holdt den rasende Hob tilbage med den Forestilling: at vi vilde worde offentlig henrettede og saaledes yde Folket en værdigere Hævn.”

„To lange sørgelige Aar tilbragte vi i Fængslet. Imidlertid havde Anarchiet rejst sin blodige Throne, Guillotinen, over hele mit ulykkelige Fædreland. Conventet rasede, og udsendte sine Bødler fra Paris til alle de andre større Stæder: til Arras kom *Lebon*, dette afskyelige Uhyre, hvis Navn aldrig vil glemmes i denne Stad, saalænge den endnu har een Steen paa den anden. Fængslerne fyldtes; Mordmaskinen blev oprejst, og begyndte sit blodige Arbejde. Hver Dag

* Autri-ehienne.